

O. B. Stephens

F-26e

E hadde ein nabo sãm heitte Asla Jærrejor, de va slik ein svær hestekar, å hadde fårsjellige hestar som va noko bra te å tråve æu. Dæ fyste e huksa han hadde va æi liti mærr sãm va blind, di kalla ho alltid Blinda. Ja, ho kunde no fluge ganske gått ette råden om hu inkje såg, ho litte på tæuman. Å så hadde en ein sãm va a grade pony å den kalla han Nært amerika. De va æin svære flugare, men de va kje stor hest. Men seinare kjøpte han ein fransk hest oppi Pærtidj sãm han kalla Kjif, den va svære te å fluge. Å så færtalde han at han ha være te Marshel eingong å så va ~~æ~~ adsjillige sãm kjørde fyræ han å så vilde han ~~æ~~ færbi å så såg han nå etter plass te å sleppe færbi å så vika han utom å kjif sette på å fløgje ser u å sprang så dæ va kje likt te nokon ting. Jagu kasta han atten fot, sa n, å kløyvde stiji å dei sat atte sãm papirfåkk. Dæ va sãm om di ikkje lea seg, så fort for han.

xxxxx *****

E ska færtelja ein ting sãm visar æssen de kan gå imillom naboar somme tier. Ein låna pæning-av en annen å den sãm ha pængæ han æi e alminde ælvis en jærknapp sãm vil ha rænter æxxxæ å den andre likar te å slæppe å betale rænter. Så jikk de æu mæ Knut Jærrejor. Han hadde lånt Halvor Donsta nokre pengar å så kãm no den dajen at Halvor betala atte. Å så sa n. Du borde vel ha noko lite rænter æu sa n. Å eg veit ikkje dæ, sa Knut, Ja, så ska du ha takk då å spratt upp å ga æn hændi si. De færtalde Knut meg sjøl. Han hadde vanta rænte, ser du, men han fekk no ikkje noko då.

De var en av naboane kâns ~~xxx~~ som døde, å han øu
va slik at han hadde meir pengar enn ~~xxxxxx~~ somme av di andre.
Å så ette han va død då, så snakka den eine um de å sa, å så sa
n, han døde så hasti, han fekk kândjestjen åf de løngs, å varde
kje meir enn ~~xx~~ åtte-ti timer. Å så snakka di om dette her.
Så sa den andre# de att, "Men så va han så jerug at de va kje
gått å ~~fy~~ ^{fy} n å liva lenge helle."

O. B. Stephens

F-26g

Da va no skikk å bruk som de va i Norge å manne
andre stae i Europa æu på den ti at dei jekk ut om ^{nettan} å sag ette
jentun, å de kãm se vel av de at i gamlelande va de ^{så} xkik at
budeiun låg i stebeln. Dei hadde et rom uppivi, ja på takje,
i Telemarki, summe kalla de fjøsjellen. Der konde di finne jentun
om sommaren i sær. Får de meste så jekk de fredelegte å så stilt
såm mogleg, de va å stela se fram, ser du. Slapp me kje inn
jennom døre så krabba me inn jennom glase somme tier. Å får de
meste så blei di vælkåmnen æu. Men mange plassa va gamle falkji
imot de å læst att

Men såmme tier ville di jøra de di kalla spikk
~~Ø~~ du attiblant ser u, å så kunde de henda at dei ^{upp}
te vindøuga der dei visste jentun låg innatte å så kanskje bejynda
te å synje, ji dei ein liten ~~xxxxx~~ sereneid, som almindelevis
jekk slik, at: Om dagen ingen timer går
Ei heller natten enda gått
Uden du ser på ~~meg~~ mei ?
og jeg hukommer dei.

Så måtte me te me ein annen stubb:

Å min kjære snille Sigrid, slepp mei inn du,
Nå har jeg fløyet den hele lange vei, som en vind
du.

Jeg har fryse så på min øreflipp, ja på min
nesetipp,

å på min kinn du, slepp mei inn du, var du still du.

O. B. Stephens

F-26g Ei gånål regle sãm me lærde um kvæðing. Þo bejynda slik
at: Far á mor hadde fireákjuge gæltur, þei skulde bindast
me klavar á hánn. Batt ein, batt tvo, batt tri, batt fire, batt
fæm, batt sæks, batt sju, batt átte, batt ni, batt ti, batt ellef,
batt tólv, batt tretten, batt fjórðen etc.

*****

Ola me tola me litegrann skjegg,
liver du længje så eter du egg.

F-269

O B Stephens

Meo hadde ei gammal regle s^o s^om me lærde om kvællane om-e de be^gjynda slik at far & mor hadde fire & tju^ge gjeit--bukkar & gjeitar, & dei skulle bindas med klavar & b^ond. batt ein, batt to, batt treⁱ, batt fire, batt fem, batt seks, batt sju, batt otte, batt ni, batt ti, batt elle^v, batt t^oll, batt trett^o, batt fjort^o, batt femt^o, batt seikst^o, batt sytt^o, batt att^o, batt nit^o, batt tju^g, ein & tju^g, to & tju^g, tre & tju^g, fire & tju^g, fem & tju^g. Huska s^om e ikkje lika g^ott. De va ein: Ola, me tola, me lite gr^ott skjegg. Liv^o du langgi so verpa du egg. De va n^o skikk & bruk s^om de va i n^ongji & -- & mange andre staer i europa au p^o den tia att-e gjekk ut om aftan & s^og ette gjentone & de k^om seg vel helst av de at i gamla lande--der va de s^o att-e bud^one l^og i st^oblne. Di hadde eit romm opp yvi, ja opp undi takje, s^om i telemarken somme kalla de fjorskjed^on. Der kun di finde gjentonn, i sommerane isar, & --

Ande
Lode
Duce

Spill

olla
Hoff
at

O. B. Stephens

F-26h

Somme plassar va dei like hente dei gamle, ser du, dei læste ikkje døran eingong å læt dei kamma sam dei ville. Å so va eg å Jerrejorgutane bort te Heimdall eingong. Han hadde fleire bra jentur der. Å så va me tri å de va bare knapt romm te ein innve sənji. Men så va der ein kant på den æu, å så hadde di gruve -- ellgruve -- i dei gamle lagg huse xix endå. Å så ~~heis~~ gammel^{up} upp å la dyktikt på å så sa n: Ja, ~~me~~ vel hekie så goe hus, me sām ~~xi~~ uppå prerien sa n finne ve Å di her prerikaran måtte ne te Dirfil ette veen^{ser u.} Så va de alt de sām blei sakt. Han la på så me konde kamma^{no} inn sjiftom, kamma inn a verme nå åss.

Men fyste vanda e va ute så va e no temmelegong då, å så træfte e på ^{Umbar} -gutan. De va ~~me~~ neraste naboan varé de. Å dei va eldre enn eg, tre å fem år eldre. Men endå so jekk eg me di. Eg va femten år ~~xix~~ e då. di hadde sa fule goe sām mår -- ~~samm~~ tweeds -- a så ville di til slutt av inn å få noko eple å de ville kje eg vera me^{eg - eple} på um nettane-- å jæu, han ha nå plenti av dei, meinte dei. Å så blei de te no so me reiste bort i hagen å dei tok alle dei ^{dei} konde håntera i lommun å i hændane. Men eg stikka te e ville kje. Men når me kām ut i råden, då fant eg eit eple. Ja eg tok no å åt, ^å men eg tenkte eg hadde no kje stålex de. ~~xix~~ en Ja, så kām me te ~~xix~~ plass, eg va no kje kjend då, Nottesta, kom me te ein plass ^{der dei} di hadde no tenkt å reise, fy ite va kjende me jenturn der, å dori vøuppe å ~~xi~~ jekk inn å uppsters endå, å snakka me jentun der. ga di eple å Hansga den eine et eple å ~~xix~~ så tok ho å la de onde puta si,

O. B. S.

F-26h Page 2

å så såg Hans ette å fækk go kjæns te å taka de atte, å ~~hæxxfæxx~~ hann,
om ei stonn å så ga ~~hæxxhæxxæixk~~ hann ho æitt te eple, å ho fekk
en tri-fire eple, å då me va reiste, så ^{ten tyer eg ho faun} ~~fann~~ ho berre eitt.

Ja, eg va bløuge eg, eg torde kje snakke me jentun.

Men so helt ho på å ville ha me te å krabbe upp, den sãm låg inn
me veggen, ja så jore ^{ddj} ~~se~~ de forresten. Men de va bare en ^{jok} de å,
ser u, å de va ^{sãm de va hæxxæ bare} ~~hæxxæxxæxxæin~~ almendele vi'sit. Eg hadde kje noko å
seia te janta, uten ho sporte meg hell. Ho va no eldre ho enn e
va, å de va kje noko ^{særs} ~~æxxæ~~ rart me den reisa. Så bejynde gamla ^{te}
å grine ~~æx~~ at me skulde reise atte. So jore me no de. Å ette me
kãm ut, så åma ho døri/å skjende på ^{ette kãn} ~~æss~~ noko følt. Hans ^{kãn}

~~æxixfæxx~~ i sinna han å så duppa han ~~æxxæxxæxxæxxæixk~~ ^{æxxæ sãm}

i rengnvassberilen sãm

sto der å så slengde han pøysa imot kanten ? på døri ---

å så bauns^a den døtten av døri å ^b ~~æxx~~ mitt i ansikte på gamla. ^{ser u}

Da blæi de ænde på

O. B. Stephens

F-261

Ja, de va no min ~~xxxxx~~ aen kvell, eg å ein av nabogutane
han va no lite eldre enn eg. Men han hadde ein plasse bortáver den
samma ~~xxxxx~~ vejen sám eg likte reise. De va eix fin lita ~~xxxxx~~
Vássejente ~~xxx~~ dar sám me kalla Vesle-Marta, Marta Jiljarus hette
ho. Ja, den lika eg, å så ~~xxxxx~~ visste me kor jentun låg, ho
hadde ei syster ~~ø~~u, de va uppstær^å, dæri va ~~xxxx~~tlæst, men så
reiste Hallvor bort pá fænse å bar hit eit ræls han, å så kløyv
e upp den vejen å fekk glase upp å kãm inn å så reiste Halvor sin
veg, der han ville hænn. Så va e dar ei stonn å snakka me jentun,
for di kje noko større i mot de ser u. Men då va eg pá live
rædd då eg skulle heimatt aleine i mørkre. E va mørkrædd. Å så
for ~~xxxx~~ áver der.
~~xxx~~ eg dá sne ~~xxx~~ fili, De va nettupp ette harvesten, sjakka vað
å de visste eg, te e
dæ, /å så for eg ijænnom dar, å så blei eg skræmd nesten uvita,
i de at e kãm inni en flåkk me prærihøns sám alle for upp me en
fårferdele plasj å leven sám di jør når di blir skræmde. Å eg va
nær. vós heile vejen te e kãm heim men de va kje noko meir sám
hænte.

****

Lengje sea, me me va små, so gjekk me no bõrrfõtte heile somrane. Me fekk eit par sko om haustane og dei måtte vara te sãnnãren kom og sea hadde me kje sko, og sãleisen sã gjekk me bõrrfõtte allesãa, og ~~skrikking~~ den ti var de en mengde me ~~skrikking~~ ormer ront og ratelsneik ou og sommetier kom dei ratt frami ?

men sã blei de slik at vi brekte op prærion og arbeidde i filine sã blei-de slik at dei rømde ? og va nei storslua i det høgaste graset og hadde me slattur nesten alle naboane der og me hadde ~~egsã~~ ein fõrti ~~skrikking~~ som låg der nesten bare slue og krikken gjekk igjenom der og der va me no for små både n Halvor og eg te gjera noko stort om høie, men far og ein arbeidskar va der og slo me ein ljaa og so maatte me bera mat te dei, middaksmat, og so trefte de se so ein dag atte far bad kon te å snu på noko høi som låg sã tykt i skãran ð de turka ikkje gødt, og eg gjekk fyri og halvor ette. So var de stri sunnavinn den dagen og so var ikkje lenge fyr n Halvor skreik Nei, her er det ein ratel, sa n Ja, drep n, sa eg. Ja, eg kan kje sjå an, han e unde høiet, sa n. Ja, kast høie vekk fort, sa eg, sã finn du han. ~~skrikking~~ Halvor sã gjorde, sã va de ikkje lengje før eg hõyrde ratteln kãm somlandes i lufti, og naor eg skulde snu meg og sjåa, sã datt han beint klask på oksli mi, beint ne for nosi mi og hadde ein stor høidott ~~me~~ seg. Ja, eg blei sã forkvekt at eg skjelde på Halvor og sã dreiv han no ront og slo ette ormen me forkjen sã eg slo av skaftet endo, men eg trefte han sã han blei liggjandes der. Ja, me va sinna på han og alle andre ratølar ðu, me va sã rødde di, og der va me bõrrfõtt ðu, ser du. Ja sã trødde eg den eine forkjetindån gjenom skinne og halsen på'n og sã sa e te Halvor, Lat kon no reisa bort og seta kon på fense, der va eit relsefens der, og so kan du brjota ivei ~~viur~~ sã skal eg halle han uppe me forkjen og han Halvor helt på å smurde på n me vidja og blei han sinna og vrei seg og prøva te å komma vekk, ser du, men nan kunna ikkje rekkje upp i forkjen. Sã la eg forkjen ne på markji, der va slegje der, sã de var gras dã, og sã va de kje lengje før han vinda seg ~~me~~ tinda på forkjen og sã kãm ~~ex~~ ein del av lykkjune bort i kjeften på han sã han konno få tak i di og sã hõggje han ti og tok gødt tak i sin egen ~~skrikking~~ skrotte dã ikkje sã langt ifrã rova og sã

2.

helt han de slik ei storm og så opna n kjeften og så rakna han utor. De va som han
komna eller
ikkje villa strave noko lenger te å koma bort heller, så sette eg meg på fense og
helt ~~va~~ ut førkjen og let firnen henge beint ne og så va de ikkje lenge før
han tek te å svell upp ~~-----~~ og så helt de på å svelle
og svelle og mostedelen av de jekk oppiver på bulen, inntil de blei så mykkjy at
skinne sprakk på ander sia,

O. B. Stephens

F-26 k

Den fyste sãm tok land i Kattidsj Grov Tounshipp
hette -- ja han blei kalla Jon Bakar fãrdi han va bakar i fra
le
gammillande -- men e trur namne hass va Jon Olsen. Sa livde han
no ei stond pã dettẽ lande, te han fekk anledning te å selja de.
Sã selde han de te ein sãm hette Svein Barstãv ?. Men han levde
ei stonn -- noko år ettepã. Å eit par år stãppa han ja kan,
vintra
livde upstãrs, å va de vi kalla busitten, helt se sjøl. Å istã
fy
--istan xfxã å baka lite brøx, sã tok han grøut. Sã fekk han mjølk av mor,
jekk
å de xã ål rait, de va lite bry ø å ikkje kãsta de mykje. Men sã
xã de va
va de somme tier xxxã sã kalt at grøuten hass frøus å han tok ei klype
sã
ein gong å vernde upp, å sã frøus de å va salid is å sã jikk han
hãgg av--
ut pã hãggestabben å snitta ? av ein kjãnk å tina uppate de.
Å den va visst sã go sãm ny.

Ja, de va ein raring den Jon.. Min liten tasse va
ikkje
de øu. Å de varkjez nokon ongdøm heldẽ. Sã va di etterhan kvinn-
kvinnfãlkji
fxixsomme tier/å xixixixixi sporde om han ikkje vilde jifte
seg no snart. Å, e veit ikkje um de, sa n, men de konne vel
hãenne um je kunne træffe ei sãm va nokolite pen å sã hadde noe.

O. B. Stephens

F-26k

De va no naturlivis brø å smør å egg å flesk. De va sjella dei ha noko ja kån. De va mest å slakte ein gris å så fekk den vara så lenge den ville. Men så bruka dei i mangfåldige år grøut um kvellen såm di va vane mæ. Å i fra bejyndelsen så fækk di så mykje milling # frå ~~xxxx~~ myllun, di visste ikkje kå di skulle jøra av den. Så jore di grøut av den naturlivis. Å de va kje så ille, ~~xxx~~ di bruka mjåkkgrøut. Men når ~~vi~~ ville koka de av x vatten, då blei de slamt. Dæ blei slik æin tåff å har svår på den, de va ~~xxx~~ grisesvær. E ville kje eta den ein gong, la meg fleire gonger fåruta mat får eg ikkje vil- le ha den. Men så tok ho mor te å laga tuttje, dæ va mjåkkgrøut, whitflæur å så smørøuga i. Ja, dæ jekk gått. De kunne ~~brxxxx~~ ganga anz um me fekk milling øu, um me ~~brxx~~ bare fekk de vi kalla ~~godga?~~ mjåkk, de va sur mjåkk, me æi ~~xxx~~ stor sje me ~~xxxxxxx~~ romme i. Ja, da smatt ~~gxnx~~ grøuten/øu.

(Til jul?) Ja, de va fraidkek dæ. Ja, di va svare kjærringare te å ~~xxx~~ fraidkek den ti. Men så va dæ de at di hadde plænti go lard.

De va ei lang ti mæ familien va liten at me slakta berre ein gris. x Men så va de de at me hadde/kje kjøt untagen te middaks, å så varde dæ lænje. Å um mårgonen då så ~~kaxx~~ mor då åfte te brækfast bisket. Ja, dæ va falt gått. Eg å sone helt på å duva bisketen i pännå, eg va på kne då eg stod fyst, ~~æ~~ huksar eg smaka gått.

